

Ambassadør Zorin påpegede, at resolutionsforslaget ikke berørte spørgsmålet om et sådant arbejdsudvalg, men de fleste indlæg i debatten i første udvalg havde støttet tanken om, at forhandlingsorganet måtte omfatte repræsentanter ikke blot for de to militærblokke, men også for de uforpligtede lande, og han erindrede i denne forbindelse udvalget om det sovjetiske resolutionsforslag om at udvide timagtskomiteen med Indien, Indonesien, Ghana, Den forenede arabiske Republik og Mexico.

I et nyt indlæg i anledning af det nedenfor omtalte amerikanske indlæg erklærede han, at det — såfremt der ikke i første udvalg kunne opnås enighed om fuldstændig og almindelig afrustning — ikke ville have nogen mening at drøfte de foreliggende proceduremæssige forslag om at henskyde spørgsmålet til noget andet organ, det være sig den af Canada, Norge og Sverige foreslåede ad hoc komité eller FNs afrustningskommission. Sovjetunionen ville ikke støtte eller medvirke til gennemførelsen af nogen hertil sigtende resolution. Den eneste udvej ville være at afholde en ekstraordinær plenarforsamling i Genève i foråret 1961 på stats- og regeringschefsniveau. Sovjetunionen var positivt indstillet over for enkeltforanstaltninger, som ville skabe mere gunstige betingelser for løsningen af spørgsmålet om almindelig og fuldstændig afrustning; Sovjetunionen krævede ikke alt eller intet, men støttede resolutionsforslagets § 3, der vedrørte et antal foranstaltninger, som ikke ville gribe forstyrrende ind i forhandlingerne om almindelig og fuldstændig afrustning.

Den amerikanske ambassadør *James Wadsworth* fastslog, at der var enighed om det endelige mål: Total afrustning; spørgsmålet var, om man skulle lægge hovedvægten på straks at gå i gang med udarbejdelsen af én, altomfattende traktat, som det ville tage meget lang tid at fuldføre, eller om man i lige grad under forhandlingerne skulle have opmærksomheden henvendt på mulighederne for støt at bevæge sig henimod målet. USA kunne ikke acceptere Sovjetunionens ønske om, at afrustningsforhandlingerne skulle føres på en „alt eller intet“-basis; partielle afrustningsforanstaltninger kunne gennemføres, inden der ville kunne opnås enighed om alle proble-

mer i forbindelse med en total afrustning. Dette faktum burde anerkendes klart i enhver afrustningsresolution, og det foreliggende resolutionsforslag opfyldte ikke dette krav, men favoriserede den sovjetiske tanke om en „enkeltraktatfremgangsmåde“.

Den amerikanske repræsentant fremhævede i denne forbindelse bl. a. resolutionsforslagets operative § 2, som involverede en tydelig tendens henimod en begrænsning af afrustningsforhandlingerne til udarbejdelsen af en enkelt, altomfattende traktat, og selv om den operative § 3 holdt muligheden af partielle foranstaltninger åben, var den dog formuleret således, at dette aspekt ikke fremgik med tilstrækkelig klarhed.

Den britiske viceudenrigsminister *David Ormsby-Gore* udtalte den 17. november, at de sovjetiske udtalelser fuldt ud havde bekræftet Storbritanniens frygt for, at det foreliggende resolutionsforslags formulering ikke var tilstrækkelig præcis til at hindre Sovjetunionen i at udlægge det som en godkendelse, punkt for punkt, af det sovjetiske standpunkt i afrustningsspørgsmålet. Hr. Zorins udtalelser havde bl. a. vist, at Sovjetunionen agtede at fortolke resolutionsforslagets ordlyd vedrørende ændringer med hensyn til FN som en godkendelse af de sovjetiske forslag vedrørende FNs sekretariat og sikkerhedsråd til trods for, at kun Sovjetunionen og dens allierede havde udtalt sig til fordel for disse forslag.

Den britiske taler imødegik herefter „det forvrængede billede“ af de vestlige standpunkter, som hr. Zorin havde tegnet i sine indlæg den 15. november, og opsummerede som afslutning sit indlæg i følgende fire punkter:

1. Den af Sovjetunionen foreslåede fremgangsmåde med hensyn til behandlingen af afrustningsproblemet havde ikke den overvældende tilslutning fra første udvalgs medlemmer, som hr. Zorin påstod.

2. Mange af de sovjetiske fortolkninger af det foreliggende resolutionsforslag var i modstrid med forslagsstillernes intentioner.

3. Storbritannien ønskede i lige så høj grad som Sovjetunionen at opnå en almindelig og fuldstændig afrustning, men

4. Storbritannien var af den anskuelse, at gennemførelsen af afrustningsforanstaltningerne burde påbegyndes, så snart der var